

Peter Mayle

Autor knihy Rok v Provençi

PODFUK NA KORSICE

Peter
Mayle

PODFUK
NA KORSICE

Peter Mayle
PODFUK NA KORSICE

Argo © 2015

Copyright © 2014 Escargot Productions ltd

Translation © Paul Millar, 2015

ISBN 978-80-257-1388-4 (VÁZ.)

ISBN 978-80-257-1456-0 (E-KNIHA)

Věnováno Jennie, něžně jako vždycky

Francis Reboul si hověl na slunci a zajímala ho jen jeho snídaně: nejprve štamprle *extra virgin* olivového oleje, protože každý Francouz věří, že právě ten má vskutku blahodárný vliv na *transit intestinal*, a pak velký šálek *café crème* s loupáčkem tak lehounkým, že mu málem odletěl z talířku. Seděl na své terase a zíral na třpytivou hladinu ranního Středozemního moře, která mu splývala s obzorem.

Těšil se ze života. Sam Lewitt a Elena Moralesová, jeho blízcí přátelé a partneři za nedávných dobrodružství, měli právě onoho dne odpoledne přiletět z Kalifornie na delší dovolenou. Naplánovali si plavbu kolem Korsiky a možná i do Saint-Tropez, pak pobyt v Reboulově hřebčíně v Camargue a samozřejmě početné návštěvy řady skvělých restaurací v Marseille. Byl tomu již rok, co se viděli naposledy — perný rok plný práce — a bude si tedy o čem povídat.

Odložil noviny a zašilhal do třpytu, který se odrážel od hladiny. Dvě malé plachetnice křížovaly směrem k ostrůvkům Frioul. A jak je sledoval, jeho pozornost zaujalo něco úplně jiného, co se vynořilo zpoza mysu. Postupně to zaplňovalo jeho zorné pole a rostlo. A bytnělo. Byla to, jak později řekl Samovi, matka všech jacht —

nejméně tři sta stop a ani o palec méně, elegantní, v barvě tmavě modré, se čtyřmi palubami, radarem, povinným vrtulníkem na plošině na zádi, a nikoliv jedním, ale dvěma motorovými čluny Riva upoutanými v závěsu.

Loď se ocitla přímo v Reboulově zorném poli, tři nebo čtyři stovky metrů od břehu, když tu zpomalila a zastavila se. Na palubě se objevila řádka malinkých figurek, které, jak alespoň Reboulovi připadalo, zíraly přímo na něj. Ne že by za ta léta nebyl na podobnou zvědavost z moře zvyklý. Jeho dům, Le Palais du Pharo, postavený původně pro Napoleona III., byl vlastně nejen tou největší soukromou rezidencí v celé Marseille, ale také tou nejokázalejší. Všechna plavidla, plachetnicemi pro jednoho počínaje a trajekty plnými turistů konče, zpomalila nebo zastavovala, ne-li napoprvé, tak napodruhé, aby si pořádně prohlédla, jak to vypadá „U Reboulů“. Dalekohledy, triedry, fotoaparáty, na to vše si již zvykl. Pokrčil rameny a skryl se za novinami.

Na palubě jachty se Oleg Vronský — přátelům a nohsledům známý coby Oli a mezinárodnímu obchodnímu tisku coby Barracuda — obrátil k Nataše, urostlé to mladé dámě, které pro tuto plavbu udělil hodnost osobní samičky. „Tak tohle by mohlo být ono,“ prohlásil. „Jo. Tak tohle bych mohl.“ Usmál se, čímžto mu na tváři vystoupila sinalá jizva, kterou kdysi získal. Až na tuto jizvu by se dalo říci, že je to celkem pohledný mužský. Možná mohl být o něco větší, ale byl štíhlý, s šedými vlasy přistřiženými na ježka a s ledově modrýma očima, které tak často vidíte u lidí z mrazivého severu.

Celý minulý týden strávil tím, že se plavil podél pobřeží Riviéry, tu a tam zastavoval a prohlížel si nemovitosti na Cap Ferrat, na Cap d'Antibes, v Cannes a v Saint-Tropez. A dočkal se jen zklamání. Byl připraven utratit

vskutku nemalou sumu, padesát (a třeba i víc) milionů eur, ale nespátřil nic, co by ho donutilo sáhnout pro peněženku. Uviděl celou řadu nádherných domů, to ano, ale příliš blízko k sousedům. Riviéra se již přeplnila, a to byl ten problém. Vronský hledal hodně prostoru, ale v maximálním soukromí — a bez ruských sousedů. Cap Ferrat byl již tak plný Rusů, že se podnikaví místní začali učit ruštině a pítí vodky.

Vronský vylovil z kapsy mobil a stiskl ten jediný knoflík, který ho spojoval s Kátou, jeho osobní asistentkou. Ta s ním byla již od předmiliardářských časů, kdy byl pouhým řadovým milionářem, a jednou z mála těch, kterým mohl naprosto důvěřovat.

„Řekni Johnnymu, aby za mnou přišel na horní palubu, buď od té lásky. A ať se nachystá na rychlou obhlídku. A slyšeli jsme už něco z Londýna?“ Vronský se zajímal o koupi jistého anglického fotbalového klubu, který vlastnilo arabské konsorcium (ne že by to byli lidé, s nimiž se dalo lehce jednat), a začínal být netrpělivý. Kátina odpověď se však zdála nadějná, a tak obrátil svou pozornost na inspekci Reboulovy nemovitosti. Brýle proti slunci si posunul na temeno a zaostřil svůj triedr. Bez jakýchkoliv pochyb, místo to bylo prvotřídní a vypadalo to, že je tam navíc dosti prostoru, bezpochyby i na diskrétní plošinu pro vrtulník. Vronský pocítil takové to první zašimrání, které se lehce změní v plnohodnotnou vášeň pro majetek.

„Tak kam to bude, šéfe?“ Jamajčan Johnny obdařil Vronského bělostným úsměvem, širokým jako naleštěný řez přes ebenovou tvář. Během svého působení žoldnéře v Libyi se naučil létat s vrtulníkem, což byl užitečný bonus k jeho ostatním kvalifikacím jako znalost zbraní všeho druhu a neozbrojený boj zblízka. Správný mužský na vaší straně.

„Kraťoučkový výlet, Johnny. Menší průzkum. Vezmi s sebou filmovou kameru a někoho, kdo s tím umí zacházet.“ Vzal Johnnyho za předloktí a odvedl ho na opuštěný koutek paluby.

Reboul si namočil poslední kousek loupáčku do kávy a vzhlédl od novin. Jachta byla stále tam, kde ji viděl naposledy. Na zádi spatřil dvě postavy, jak se hemží kolem podvozku vrtulníku a nastupují dovnitř. Pak se listy rotoru roztočily. Letmo si pomyslel, kam se to asi vydávají, a vrátil se k deníku *La Provence*. Proč se vlastně novináři zabývají i teď, dávno po konci sezony, hráči fotbalových klubů a jejich výstřelky? Vzdychl si, noviny odložil a sáhl po *Financial Times*.

Náhly hluk mu způsobil šok. Nízko letící vrtulník mířil přímo na něj. Zpomalil, vznášel se chvíli nad terasou, načež si dal dvě kolečka kolem domu a zahrady. Jak se naklonil, když zatáčel, Reboul zpozoroval teleobjektiv vysunutý z postranního okénka. Tohle přece nemůže tolerovat. Vyndal z kapsy mobil a vytukal číslo starého známého, náčelníka marseilleské policie.

„Hervé, tady Francis. Omlouvám se, že tě ruším, ale lítá mi tu kolem domu nějaký blázen ve vrtulníku. Letí poměrně nízko a fotografuje. Byla by tu nějaká možnost přeletu tryskové stíhačky, aby ho přešla chuť?“

Hervé se musel smát. „Nestačil by policejní vrtulník? Klidně ti tam naše chlapce pošlu.“

Vetřelec však naposledy obletěl terasu a vracel se k jachtě. „Nenech se ode mě vyrušovat,“ odvětil Reboul. „Letí pryč.“

„Všiml sis nějaké značky?“

„Ani ne, byl tak nízko, že jsem se musel shýbnout. Ale vrací se na jachtu u Pointe du Pharo, která patrně míří do Vieux Port. Veliká loď, pomalu parník.“

„Takže by mělo být bez problémů ji najít. Koukneme se na to a dám ti vědět.“

„Díky, Hervé. Máš u mě oběd.“

Vronský se naklonil nad Kátou, která připojila fotoaparát k počítači, a na obrazovce se objevila první fotografie. Podobně jako mnoha jiným bohatým a mocným, Vronskému to s počítačem moc nešlo. „Takhle,“ řekla Káta. „Fotky posouváš tímhle tlačítkem.“

Vronský hleděl za naprostého ticha na obrazovku, s rameny shrbenými soustředěním. Jak se fotografie jedna za druhou střídaly — skvělé proporce architektury, učené zahrady, žádní sousedé —, pokyvoval hlavou. Konečně se zaklonil a usmál se na Kátu.

„Zjisti mi, komu ten dům patří. Chci ho.“

„Reboul neprodá. Marseille počínaje a Mentonem konče, každý ví, že ten dům zbožňuje. A peníze nepotřebuje. *Désolé.*“ Mluvčí pokrčil rameny a zlatým zapalovačem si zapálil cigaretu.

Stáli s Vronským na horní palubě *Kaspické královny*, která se uráčila navštívit Filmový festival v Cannes. Vronského jachta zakotvila poněkud dál od břehu, na místě, které umožnilo těšit se z nedalekého třpytu na Croisette. Vronský zvolil patřičně okázalé uvedení sama sebe v Cannes tím, že jeden z jeho vlastních podniků, reklamní agentura, zorganizoval na palubě večírek, kterého se všichni pozvaní zúčastnili. Bylo to náležité shromáždění postav, které se dají najít na většině podobných festivalů: vyzáblé, přeopálené osoby rodu ženského; tělnatí pánové bledých tváří, následku to předlouhých hodin strávených ve filmových střižnách; hvězdičky a rádoby hvězdičky; novináři; a konečně také jeden nebo dva pohlaváři festivalu, kteří měli večírku dodat lehce formální nádech. K tomu všemu samozřejmě jeden pán v bílém hedvábném smokingu, který právě s Vronským o něčem vážně debatoval.

Byl to, jak Vronského ujistili, ten nejúspěšnější a nejznámější realitní agent celého pobřeží. Kdysi byl znám

pod jménem Vincent Schwarz. Což se později změnilo, z důvodů čistě profesních, na vikomt de Pertuis — titul, který si on sám pro sebe vynalezl a který neměl pranic společného se šlechtickým původem; v průběhu dvaceti let si tento samozvaný aristokrat vybudoval špičkovou pozici na realitním trhu po celé délce pobřeží. Nicméně, jak sám uznal, jednat s Vronským, to byla doslova výzva. Vronský se dosud projevoval jako nesnadný a zhýčkaný klient, jenž ohrnul nos nad všemi nemovitostmi, které mu nabídl, Monakem počínaje a Saint-Tropez konče. Přesto přese všechno vikomt, díky štědré komisi rovnající se pěti procentům, vytrval. A teď byl nucen, i přes pečlivě skrývané znechucení, vyslechnout, že si klient našel nemovitost bez jakékoliv profesionální pomoci, úplně sám.

Co se vikomta týkalo, podobné případy vyžadovaly velkorysou porci vytríbenosti. Bylo mu jasné, že stěží mohl požadovat pět procent za pouhý dozor nad transakcí. Bylo třeba vytvořit nečekané potíže a problémy, které mohl překonat pouze natolik moudrý a tak zkušený vyjednávač, jakým je sám vikomt. Podobný princip mu dobře posloužil již několikrát, a tak Vronskému, když se ho otázel na Le Pharo, odpověděl záporným způsobem.

„A jak víte, že nepotřebuje peníze?“ zeptal se Vronský. Podle jeho názoru nebylo na světě živáčka, kterého si nelze koupit, pokud se nabídne patřičná částka.

„Ach,“ vikomt snížil hlas téměř na úroveň šepotu, „v mé profesi má jeden nadevše zapotřebí informací zcela akurátních, a čím soukromější a osobnější jsou, tím lépe.“ Učinil kratičkou přestávku, aby sám sobě pokynul. „Strávil jsem dlouhá léta tím, že jsem si budoval síť zdrojů informací. Skutečností je, že většina nemovitostí, jimiž se zabývám, se na veřejném trhu nikdy neobjeví. Slůvko nebo dvě do správného ouška, *et voilà*. Koupě je uzavřena,

a vždy naprosto diskrétně. Moji klienti tomu takhle dávají přednost.“

„Takže máte pocit, že majitel v žádném případě neprodá?“

Opět pokrčení rameny. „Tak bych soudil, než se nám dostane podrobných informací.“

„A jak je dostaneme?“

Což byla otázka, v níž vikomt doufal. „Přirozeně že veškeré dotazy bude třeba předložit za největší opatrnosti. Ideálně někým, kdo má v podobných záležitostech bohaté zkušenosti. Majitelé významných realit nikdy nedají přímočarou odpověď, často dělají tajnůstky, a někdy jsou i záměrně nepočetní. Chce to někoho prozíravého a s dobrým čichem, když se chcete dobrat pravdy.“

Což byla odpověď, kterou Vronský očekával. „Kupříkladu někoho jako vy, že ano?“

Vikomt skromně zatřepotal ručkou. „Bude mi ctí.“

A tak se dohodli, že vikomt vyslídí pro Vronského vše, čeho bude třeba, a posbírání veškeré informace jak o Le Pharo, tak o jeho majiteli. Společně pak vypracují plán akce. A s touto domluvou se vrátili do společnosti na horní palubě, Vronský coby družný hostitel a vikomt s úkolem pokračovat ve snaze přesvědčit nachmeleného producenta z Hollywoodu, že si prostě nemůže nepořídit kouzelný ateliérový byteček v Cannes.

O nějakých sto šedesát kilometrů dále podél pobřeží se odehrávala další, podstatně menší společenská událost, a sice uvítání Eleny a Sama, kteří právě dorazili z Paříže, v níž se cestou z Los Angeles na pár dní stavili. Po příští tři týdny se ubytují v Le Pharo. Reboul pozval i několik přátel, se kterými se Sam a Elena seznámili během svého předchozího dobrodružství v Marseille: novináře Philippa Davina a jeho rusovlasou přítelkyni Mimi, impozantní

Daphne Perkinsovou, tentokrát nepřevlečenou za zdravotní sestru, která si vedla tak zdatně, když zmařili pokus o únos, a bratry Figatelliovy, Floa a Joa, kteří na večírek přijeli až z Korsiky.

Poté co s pomocí obřadných objetí a pusinek obnovili přátelství, zavzpomínali na vše, co je tehdy potkalo. Daphne se sklenkou šampaňského a delikátně vztyčeným malíčkem naslouchala, jak Jo vykládá o novinkách korsického podsvětí. Pak, během krátké přestávky, se zeptala: „Víš někdo, co se stalo s tím děsným mizerou?“

Jak bylo všem jasné, šlo o lorda Wappinga, bezohledného podnikatele a podfukáře, kterému, když zorganizoval únos Eleny, se málem podařilo vyšachovat Reboula z obchodního záměru. Daphne se obrátila k Philippovi. „Vy ten případ určitě sledujete. Je už za mřížemi? Dá se doufat, že z toho bude doživotí?“

„Ještě tam není,“ odpověděl Philippe. „Užívá trik, kterému v branži říkáme srbská obrana válečných zločinců — neočekávaná život ohrožující onemocnění, která brání tomu, aby ho podrobili křížovému výslechu. Je stále v Marseille na jedné klinice a hraje si na polomrtvého. Říká se, že jeden lékař za to něco vzal. Ale oni ho nakonec dostanou.“

Elena se otřásla a připomněla si, co se událo. Sam ji vzal kolem ramen. „Klidně, drahoušku. Toho už neuvidíme.“

Nálada se zvedla, když Mimi, s nevinně vyhlížejícím Philippem v pozadí, ukázala Eleně levou ruku. „Podívej,“ řekla, „snaží se ze mě udělat počestnou dívku.“ S úsměvem vystavila na odiv zásnubní prsten na prsteňku, což bylo signálem ke gratulacím a nadšeným objetím. Reboul pronesl přípitek. Sam pronesl přípitek. Každý z bratrů Figatelliových pronesl přípitek. Ke stolu odpluli na přílivu šampaňského.

Když se konečně usadili, Reboul zazvonil na svou sklenku a vyžádal si ticho. „Přátelé, vítejte v Marseille. Je pro mne opravdovým potěšením vidět vás tu všechny, tentokrát za daleko příznivějších okolností.“ Rozhlédl se kolem stolu, pokynul všem usmívajícím se tvářím a nasadil vážný výraz. „Takže abych se obrátil k záležitostem daleko důležitějším. Dnešní večere je v podstatě zcela prostou záležitostí. I tak samozřejmě bude snadné zařídit jiné menu pro kohokoliv, kdo by mohl být postižen alergickou reakcí na *foie gras*, jehněčí kotletky ze Sisteronu navoněné rozmarýnem, čerstvé kozí sýry a *tarte Tatin*. *Bon appétit!*“

Načež se Reboulova hospodyně Claudine objevila v doprovodu Nanou, pokojské původem z Martinique, a začaly nosit na stůl.

Jídlo bylo natolik dobré, že bylo škoda spěchat, a výborná byla i vína, konverzace a nakonec přátelské loučení. A když se Elena a Sam konečně dostali k tomu, aby se vydali po schodišti vzhůru do svého apartmánu na horním podlaží, byly takřka dvě ráno.

Zatímco se Elena zabývala svými záležitostmi v oblékárně, Sam odešel k panoramatickému oknu shlížejícímu na hru světél na hladině starého přístavu Vieux Port. Podívoval se opětovně, co vlastně nutí jinak zdravě uvažující dospělé, aby se tísnili v mrňavých lodičkách a odolávali nepohodlí a občasným nebezpečím na dmoucích se řadrech nepředvídatelného moře. Pocit dobrodružství? Touha nechat za sebou únavné každodenní starosti? Nebo je to rafinovaný druh masochismu?

Z úvah ho vyrušila Elena s náručí plnou draze vyhlížejších tašek, které zřetelně skrývaly obsah ještě mnohem dražší. „Chtěla jsem ti ukázat, co jsem si v Paříži koupila, zatímco ses marnotratně oddával radovánkám s tím pánem, co ti u Charveta šije košile,“ oznámila. A úhledně